N°. 15. A°. 1833.

DONDERDAG den 21sten FEBRUARIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

NIEUWSTIJDINGEN.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, 16 December.

In het *Journal de la Haye* van den 12 dezer, leest men:

»Toen onze dappere soldaten, de verdedigers der citadel, aan het leger des Maarschalks Gérard nog niet hadden getoond, dat er volken in Europa zijn, die de groote hatie in het aangezigt durven zien, werd de Generaal Chassé door de Parijssche dagbladen niet anders dan den onbeschoften *Hollander*, den *Hollandschen* barbaar genoemd. Thans nu de wijze, waarop die edele krijgsman zich met een handvol soldaten tegen *zestig duizend* man, door de bekwaamste krijgs-oversten van Frankrijk aangevoerd, verdedigde, onze vijanden zelfs tot bewondering dwingt, thans is het voor Franschen onmogelijk te gelooven, dat de Generaal Chassé onder ons geboren zou zijn. De hoog verlichte Parijzenaars zien integendeel kans, om te bewijzen, dat het met alle wetten der natuur en der rede strijdig zou zijn, dat een Hollander tegen een Veld-overste uit de school van Napoleon het zwaard zoude durven trekken. Daarom ook verwittigt thans de *Nouvelliste*, een door het Fransche Ministerie bezoldigd blad, thans zijne lezers, »*dat Holland slechts het aangenomen vaderland is van den dapperen Chassé.*" Geheel Nederland weet trouwens, dat de Generaal Chassé te Thiel, in Gelderland, is geboren.

De volgende opgave, in de Brusselsche bladen voorkomende, kan eenig denkbeeld geven van de hevigheid, waarmede de Fransche het kasteel van Antwerpen hebben beschoten, en tevens van den moed der brave bezetting, die in weerwil van zulk een vreesselijk vuur, onverschrokken pal stond.

»Van den 4 tot den 5 December hebben de Franschen 1149 vierentwintigponders, 630 zestienponders, 950 houwitser-granaten en 766 bommen afgeschoten:

»Van den 5 tot den 6, 1235 vierentwintig ponders, 626 zestienponders, 969 houwitser-grenaten en 723 bommen;

»Van den 6 tot den 7, 1515 vierentwintig ponders, 752 zestienponders, 1043 houwitser-grenaten en 836 bommen;

»En van den 7 tot den 8, 574 vierentwintig ponders, 511 zestienponders, 655 houwitser-grenaten en 536 bommen."

DUITSCHLAND.

HAMBURG, den 16 December.

De jongste nommers van ons blad, *den Onpartijdige Correspondent* behelzen onderscheiden brieven uit Berlijn, tot den tegenwoordigen toestand der zaken betrekkelijk. Een schrijven van den 12den zegt onder anderen het volgende:

»De zeep bel, die, inzonderheid door de ministeriele bladen zoolang in bonten en bedriegelijken schemerglans heen en weder gewaaid werd, te weten het voorgeven, dat Pruissen zich het inrukken der Franschen in Belgie rustig zou laten welgevallen, is thans gebersten! Verbazend is de uitwerking, welke de officiële aankondiging van een aan de Maas te plaatsen Pruissisch observatie-korps gehad heeft; overal krijgt thans het geloof aan oorlog de overhand en onberekenbaar zijn de gevolgen, die alleen het heerschend worden van zulk eene meening hebben kan, enz."

Vervolgens wijst de brief op de jongste gebeurtenissen, die zulk een besluit van den kant van Pruissen konden doen voorzien, en inzonderheid op de correspondentie tusschen den Pruissischen Generaal *Dumoulin* en den Belgische Generaal *Tabor*, in welke gelijk de brief doet opmerken, eerstgemelde de Belgische overheden reeds *autorités revolutionnaires* genoemd heeft.

»Men heeft aan vele kanten geloofd (dus vervolgt de brief) dat de drie mogendheden het doctrinaire ministerie voorstonden; eenige slecht onderrigte bladen, deden het zelfs als een voortbrengsel dier mogendheden voorkomen. Niets is minder waar dan dit. Integendeel zetten de drie mogendheden vooruit dat de doctrinairen, zoo zij zich staande willen houden, stappen moeten doen, die op de openbare meening berekend zijn en dus geenszins voor de plans der hoven kunnen passen. Het is velen wel bekend, welke stappen de Heer *van Wertzer* in vereeniging met den Graaf *van Apponij* gedaan heeft, om den Hertog *Decazes* aan het roer van staat te brengen, daar men van hem hopen kon dat hij zich dankbaar betoonen zou, enz."

De brief spreekt verder van de waarschijnlijkheid, dat zelfs het doctrinaire ministerie omver geworpen zal worden.

»Maar, wat dan? (vraagt hij) Wat anders, dan *Odillon-Barrot* en oorlog. Doch alsdan moet Frankrijk niet op zijn bondgenootschap met Engeland rekenen. Reeds de overeenkomst heeft het ministerie van *Grey* op den rand van deszelfs val gebragt; de dag, waarop Engeland de eerste vijandelijkheid tegen Holland waagt, is de laatste van het *Greysche* ministerie, en die, op welken in Frankrijk de oppositie aan het hoofd der zaken treedt, de laatste der alliantie tusschen de twee mogendheden."

»Opzien verwekt in de Pruissische verklaring (dit is weder eene zinsnede uit denzelfden brief) de uitdrukking wegens het beveiligen der rust van Duitschland, daar deze in geene of hoogstens in zeer verwijderde betrekking met den maatregel zelven staat; men vindt deze phrasis weinig geschikt om gerustheid te weeg te brengen, dat toch; het eigenlijke doel van het artikel moet schijnen; veel eer brengt de duisterheid van het opstel de geruchten van oorlog eerst regt in beweging.

»Onder het publiek loopt het gerucht, dat een den troon het naast staande persoon zelf de verklaring heeft opgesteld; Generaal *van Witzleben* zou in den staatsraad tegen de publiekmaking gestemd, hoezeer den maatregel zelven aangeraden hebben; daarentegen was Hertog *Karel van Meckelenburg* volstrekt voor het publiek maken geweest, alzoo Pruissen eer een openlijk optreden vereischte. Het garnizoen van Frankfort aan den Oder heeft reeds weder bevel ontvangen om naar Maagdenburg, dat van Brandenburg om naar Erfurt op te breken, zoodat alles in het *statu quo* van voor zes maanden terugkeert."

FRANKFORT, 12 December.

In eenige Rijn-Pruissische steden, en bepaaldelijk in Elberfeld, vereenigen zich om aan de achterblijvende betrekkingen van de tot de dienst opgeroepene reserve en landweer, voor zoo ver zij zulks noodig mogten hebben, ondersteuning te verschaffen, en alomme wordt niet alleen geestdrift tot den strijd waargenomen, maar bemerkt men ook meer en meer deelneming in het onregt, hetwelk aan Nederland wordt aangedaan. In dien geest worden sedert eenige dagen in sommige duitsche bladen zeer wel gestelde betoogen gevonden, welke tevens strekken, om te doen zien, dat de vijanden van Nederland, als uitgaande van de revolutionnaire factien, in de gevolgen ook Duitschland regtstreeks bedreigen. Onder andere levert dezer dagen het dagblad van Dusseldorp een dergelijk betoog, waarin men hoofdzakelijk de volgende punten met veel juistheid ontwikkelt: 1. dat de aan Nederland tegen Engeland en Frankrijk te verleenen hulp te beschouwen is als een aan eenen vriend verleende onderstand tegen onregtvaardige aanvallen, en als een strijd van regt tegen willekeur; 2. dat, sedert het Koningrijk der Nederlanden, hetwelk als een bolwerk voor Pruissen en Duitschland tegen Frankrijk was opgerigt, is ingestort, en een door Frankrijk ondersteunde en aan den leiband gevoerde regent in Belgie op den troon zit, de verdediging tegen het veroveringzieke Frankrijk voor Duitschland noodzakelijk is.

De *Tribune du Mouvement* bestempelt de besluiten der Bondsvergadering met den naam van Oostenrijksch-Pruissisch manifest, en zegt dat het één der onbeschaamdste voortbrengselen is, welke de geest der contra-revolutie heeft kunnen uitdenken. Hierin ligt veel onbeschaamdheid; zoo spot eene openbare hoer met de eerbaarheid! en zoo zoude de zedeloosheid zich evenzeer kunnen beklagen over de middelen die ter harer beteugeling worden aangewend. Het zoude waarlijk met Frankrijk slecht gesteld zijn, indien werkelijk aan het onzedelijkste, wat men zich voorstellen kan, aan de revolutie, dáár een verkregen regt werd toegekend. Neen, wij denken niet zoo ongunstig van Frankrijk, en zijn veeleer overtuigd, dat de Fransche Natie, hoe zij ook door de revolutie-gezinden moge worden misleid en geslingerd, bloozen zal over de hevige taal, die door de dagbladen wordt gevoerd. Wij hebben reeds meermalen de vrijheid geschetst, waarom het den revolutie-gezinden zoo in Frankrijk als elders te doen is, en wanneer de middelen, die ter bestrijding van dezelve worden geacht niet in alle deelen vrij van dezelve worden aangewend, al eens konden worden geacht niet in alle deelen vrij van gebreken of in sommige opzigten te streng te zijn, dan zoude hij, wien het om de waarheid te doen is, in zijne oordeelvellingen gewis de grenzen der wellevendste bescheidenheid niet overschrijden. Maar de waarheid is het doel der Fransche oppositie-bladen niet, en daarom zegt men blijft er voor Zuid-Duitschland, *vers laquelle étaient arrivées toutes brûlantes encore des colonnes d'air que la révolution de juillet avait agitées,* niets anders over dan om den opstand in te roepen, ten einde van de slavernij te ontgaan. Inderdaad, afstand te doen van den revolutie-geest, verschilt veel van den nek onder het juk der slavernij te krommen; het mag veeleer een stap voorwaarts naar de ware vrijheid genoemd worden, want deze kan niet tieren, waar de revolutie

onder welke gedaante (ook,) haren zetel gevestigd heeft.

Dat de Bondsstaten de noodige magt ontwikkelen en gereed houden om, in dringende gevallen, geweld met geweld te keeren, bevat toch wel niets vreemds. De revolutie zelve, uit haren aard het ongeregte, zoude zich immers met geweld willen handhaven, en de Regeringen, die in alle gevallen het behoud van den staat bedoelen, zouden het beginsel, hetwelk zich vijandig tegen haar overstelt, des noods, niet met kracht van wapenen mogen bedwingen! Maar men duidt het vooral aan Oostenrijk en Pruissen ten kwade, dat deze zich aan het hoofd stellen. Men schrijft aan deze Mogendheden de bedoeling toe om de kleinere Staten, ondanks zich zelve, in de vastgestelde maatregelen te doen berusten, en hierin ziet het voor Frankrijk eene beweegreden om zich de zaak aan te trekken. Onder de kleinere Duitsche Staten zijn er, die, op zichzelve de kracht missen, om zich tegen den stroom staande te houden, en deze zullen zich niet laten verleiden, om in de thans bepaalde meer dadelijke handhaving van het gemeene belang eene daad van overheersching van de zijde van Oostenrijk en Pruissen te zien. Ware Rijn-Beijeren de prooi van den toenemenden revolutiegeest geworden, Baden, Hessen en de overige landen zouden al spoedig in hetzelfde lot hebben gedeeld. Het was dus noodig algemeen werkende maatregelen met gemeen overleg te beramen; maar welk nut zoude daarvan hebben kunnen worden verwacht, bijaldien niet tevens het voornemen ware aan den dag gelegd, om de te nemen besluiten met kracht te ondersteunen en te doen eerbiedigen? Wij wenschten dat men, in plaats van zoo vele nuttelooze woorden te verspillen, ten einde wantrouwen te doen geboren worden, het onregt had aangetoond, hetwelk in de door Duitschland aangenomen houding zoude gelegen zijn. Algemeene gezegden, als deze, dat Oostenrijk en Pruissen beslissen dat er geene vrijheid van drukpers in Duitschland zal bestaan, dat de stenden zich niet zullen mogen begeven buiten de grenzen door deze Mogendheden aan te wijzen, enz, beteekenen niets, en de revolutie in het algemeen is te zeer bekend, dan dat iemand eenige waarde zal hechten aan den uitroep: en dit is gebeurd op onzen drempel, tegen onze naaste buren; twee jaren na eene revolutie, die aan geheel Europa een nieuw tijdperk van vrijheid scheen te belooven! Onder dit gezigtspunt is voorzeker de jongste revolutie, zelfs met opzigt tot Frankrijk op zichzelf bij gematigde lieden nooit beschouwd, en men heeft zich nog minder voorgesteld, dat Europa in het algemeen door dezelve zoude moeten worden beheerscht. Neen, alles wat wèl denkt, is wars van eene vrijheid, die door eene revolutie moet worden gekocht. De Fransche oppositie-bladen bedriegen zich in dit opzigt, en vinden zelfs in Frankrijk slechts weêrklank bij eenige woelzieke, ontevredene lieden, welke eeniglijk in zoover de regering haten, als zij zich niet in hunne handen bevindt, en evenmin aan de ware vrijheid als aan het ware geluk van Frankrijk denken. De goede zijde der revolutie moet zich nog ontwikkelen, en kan zich slechts ontwikkelen door eene rondborstige afzwering van het revolutionnaire beginsel. Wij zouden het dus aan de Fransche Regering niet kwalijk nemen indien zij zich met de Duitsche Mogendheden omtrent de in Duitschland te nemen maatregelen, vooraf verstaan had. Zij zoude in die maatregelen geene daden van overheersching gezien hebben, en genoeg is het dat een vooroverleg of iets dergelijks mag ondersteld worden: zoodanige onderstelling toch bevat eene geruststelling, en kan niet nalaten eene gunstige werking op de welgezinde gemoederen, uit te oefenen: zij maakt den hevigen toon der revolutionnaire bladen ten eenenmale krachteloos, en niemand gelooft aan de vijandige oogmerken der Duitsche Vorsten, jegens Frankrijk, waaraan die bladen zoo gaarne zouden willen doen gelooven, ten einde de bevolking op te zetten, en andermaal als de *bevrijders* van Duitschland te doen optreden.

Daarmede in verband, zegt men, dat ten allen tijde de staatkunde van Frankrijk de strekking heeft gehad om de kleinere Duitsche Staten te redden uit de zwaar drukkende banden, door welke zij steeds zijn bedreigd; de onderdrukking van Duitschland is de eerste stap tot eenen vijandelijken inval. Het is hier de plaats niet, om in eene breede historische ontwikkeling te treden.

Er zijn zoo te Rome als te Triest berigten uit Alexandrie ontvangen, echter niet verder gaande dan het laatste gedeelte van September en het begin van October volgens welke de onderhandelingen tusschen de Porte en den Onder-Koning van Egypte afgebroken zouden zijn. Volgens de oudste dier berigten, den 27 September gedagteekend, werden 4 nieuwe oorlogschepen te Alexandrie gebouwd, eene ligting van nog 40,000 man was bevolen, en de Konstantinopolitaansche munt was in Egypte buiten koers gezet; ondertusschen zou *Ibrahim*-pacha te Alexandrette, Adana of Tarso overwinteren. Volgens de latere berigten, had *Mehemed-Ali* aan vloot en leger bevel gezonden, om oogenblikkelijk de vijandelijkheden te hernieuwen.

MENGELINGEN.

DE KUNST, OM ZICH IN ZIJNEN POST OF AMBT ONWRIKBAAR STAANDE TE HOUDEN.

Is men begeerig, in een kortbegrip, den thans heerschenden geest des tijds in *Frankrijk* te leeren kennen, zoo leze men de navolgende 26 artikelen, in een *Parijs* Journaal voorkomende, als *de kunst, om zich in zijnen post of ambt onwankelbaar staande te houden.*

1. Moet men eene mooije vrouw hebben, en niets van de geschenken zeggen, welke zij ontvangt.

2. Zijne kinderen niet naar eene school van wederkeerig onderwijs (volgens PESTALOZZI) zenden.

3. Nimmer de vertooning van MOLIÈRE's *Tartuffe* bijwonen.

4. Niet op eenige inschrijving ten behoeve der *Grieken* inteekenen.

5. Noch den *Constitutionel* noch den *Courrier Français* nahouden.

6. Eenen hoed *trois pour cent* dragen (*).

7. Steeds van het gevoelen der Ministers zijn.

8. Zich kunnen plooijen, zoo als men 't hebben wil.

9. Geen vesper en avondgebeden in de kerk verzuimen (†).

10. Zijnen kinderen geestelijke liederen van buiten laten leeren (§).

11. De predikatiën van den Heer S... bijwonen.

(*) Eene soort van kleinen manshoed, met een hoogen, eenigzins puntigen bol en zeer kleinen rand, wiens ongevallige en ondoelmatige vorm inderdaad overeenkomstig is met dit onderwerp.

(†) In *Frankrijk*, namelijk, verbreidt zich thans de geest der dwaling en schijnheiligheid in het godsdienstige, van voormalige tijden, dagelijks meer en meer, en de oude kloosters, met al derzelver heilloozen nasleep, hernemen van lieverlede hunne oude regten.

(§) Zulke, welke alleen in zinledig lippengeprevel bestaan.

12. Noch VOLTAIRE's noch ROUSSEAU's werken in zijne boekerij plaatsen.

13. De portretten der huidige Ministers in zijne spreekkamer hangen.

14. Nooit het koffijhuis van LEMBLIN bezoeken (*).

15. Gelegenheidsverzen in de dagbladen laten drukken.

16. Geene gezangen van BERANGER kennen.

17. Die van den ridder DE JACQUELIN van buiten leeren.

18. Zijne Chefs dikwijls ten middageten noodigen.

19. De eerste op zijn bereau zijn.

20. Alle bijeenkomsten mijden.

21. Geenerlei deel aan eenig liberaal gezelschap nemen.

22. Zijnen hoed afnemen voor den Commissaris zijner wijk.

23. Niets koopen op een zon- of feestdag (†).

24. Niet op een ongewoon uur des avonds te huis komen.

25. Nimmer contrebande koopen.

26. Zijnen hond, bij zomerhitte, muilbanden (§).

(*) De verzamelplaats der Liberalen.

(†) Een Oostersch gebruik.

(§) Eene heilzame verordening, maar welke onlangs te *Parijs* met eene zoo overdrevene gestrengheid werd gehandhaafd, dat zij bijna eenen volksopstand had te weeg gebragt.

Gedrukt te *Paramaribo,* bij de Erven J. BRINK.